U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2011, č. j. OAM-170/LE-BE02-BE03-2011, e. č. L008985, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2011, č. j. 49 Az 51/2011 – 39,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele advokátu Mgr. et Mgr. Marku Čechovskému **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5.760 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 60 dnů** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2011, č. j. 49 Az 51/2011 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2011, č. j. OAM-170/LE-BE02-BE03-2011, e. č. L008985 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 8. 2001 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, má ukrajinskou národnost, je pravoslavného náboženského vyznání, nikdy nebyl členem politické strany či jiné organizace a nikdy nebyl trestně stíhán. O udělení mezinárodní ochrany požádal, protože mu na Ukrajině hrozí nebezpečí

kvůli dluhům jeho otce vůči lidem, které stěžovatel označil za mafii, a proto se do své vlasti nemůže vrátit. Nikomu není známo, kde se stěžovatelův otec nachází, proto „mafie“ vyžaduje peníze po stěžovateli, který však takový obnos nemá. Stěžovatel již 9 let nežije v rodné obci D., v mezidobí žil 6 let v Kyjevě a následně na Krymu. Do České republiky přijel autobusem přes Polsko, přičemž podle jeho slov byla Česká republika jeho „cílovým státem“, kde by chtěl získat legální pobyt, založit rodinu a oženit se se svou přítelkyní. Stěžovatel předložil jako doklad osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost cestovní pas Ukrajiny č. X s dobou platnosti do 2. 11. 2019.

Dne 10. 8. 2011 byl se stěžovatelem proveden pohovor (v ruském jazyce). Během pohovoru stěžovatel uvedl, že otec s rodinou již 10 let nežije, ale nelegálním obchodem s auty a byty pravděpodobně nadělal velké dluhy, kvůli nimž začali rodinu stěžovatele a následně i jeho samotného pronásledovat lidé, kteří po nich tyto dluhy vymáhali. V létě v roce 2001 poté, co bylo matce kvůli dluhům vyhrožováno, byl stěžovatel před domem sražen autem, které na něj najelo. Stěžovatel musel být hospitalizován v nemocnici a zůstal na nemocenské tři měsíce. Policii incident nehlásil, protože by dle jeho názoru beztak nic nevypátrala. Policie si nicméně událost v nemocnici poznamenala, nic se však nedělo. Poté stěžovatel odjel do Kyjeva, kde žil a pracoval 6 let. Při návštěvě v D. v roce 2003 byl stěžovatel pod pohrůžkou zabití třemi cizími muži donucen podepsat směnku na 70 tis. USD. Poté odjel zpět do Kyjeva a do rodného města se již nevrátil. Od matky se telefonicky dozvěděl, že ji jejich sousedka opakovaně informovala o tom, že se po něm a jeho bratrovi ptala policie. Stěžovatel se poté odstěhoval na Krym a následně do Jalty. V březnu roku 2009 odcestoval na polské vízum udělené na šest měsíců do České republiky. Učinil tak, aby mohl žít se svou rodinou, neboť v České republice má stěžovatel sestřenice a bratra. Po určitou dobu zde žila i jeho matka, které však bylo zrušeno dlouhodobé vízum, a proto se vrátila zpět na Ukrajinu. O udělení mezinárodní ochrany požádal stěžovatel kvůli problémům na Ukrajině a dále proto, že by tu chtěl mít legální pobyt, pracovat zde a žít spolu se svou přítelkyní Z. M., s níž sice v současnosti nežijí ve společné domácnosti, ale do budoucna by se s ní chtěl oženit a založit rodinu. Na dotaz, proč stěžovatel nezůstal nadále na Jaltě, uvedl, že chtěl žít společně se svou rodinou a nechtěl tam být sám. O mezinárodní ochranu nepožádal dříve proto, že o této možnosti nevěděl. Byl o ní informován až policií a po doporučení své přítelkyně se rozhodl o mezinárodní ochranu požádat. Stěžovatel v průběhu pohovoru uvedl, že ukrajinskou policii stran svých problémů v zemi původu nežádal o pomoc, protože věří, že by to celou situaci jen zhoršilo, a dále je přesvědčen, že jej policie hledala kvůli tomu, aby mohla o místě jeho pobytu informovat osoby, jimž podepsal výše uvedenou směnku. Krom toho mu bylo jeho pronásledovateli vyhrožováno, aby zmíněné incidenty a vyhrožování policii nenahlašoval. Totožnost lidí, kteří jej vydírali, stěžovatel nezná. V závěru pohovoru stěžovatel uvedl, že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou a dále, že nikdy neměl problémy ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že důvodem problémů, které měl stěžovatel na Ukrajině, bylo vymáhání dluhů po jeho otci soukromými osobami, nikoliv však pronásledování z diskriminačních důvodů, na němž by měly podíl státní orgány. Stěžovatel se ani nepokusil požádat o pomoc státní orgány a své problémy se rozhodl řešit

přesídlením v rámci země původu, což se ukázalo být úspěšným. Dále žalovaný uvedl, že snaha legalizovat si pobyt v České republice, aby zde stěžovatel mohl zůstat se svými příbuznými, ani úmysl najít si zde práci a založit rodinu s českou přítelkyní nejsou důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, které jsou v tomto ustanovení vymezeny taxativně. Žalovaný zdůraznil, že k uskutečnění těchto cílů slouží instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Žalovaný přitom připomenul, že stěžovatel nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany ihned po svém příjezdu do České republiky, pobýval zde bez platného víza, a o udělení mezinárodní ochrany požádal až po uložení správního vyhoštění. Ohledně institutu doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že stěžovateli v zemi původu nehrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu, a proto nebylo možné mu udělit ani tuto formu mezinárodní ochrany. Stran tvrzení, že se stěžovatel napadeným rozhodnutím cítil dotčen na svém právu na rodinný život dle čl. 8 Úmluvy, žalovaný poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP"), dle níž se o zásah do práva na rodinný život v takových případech jedná pouze tehdy, pokud dochází k narušení dlouhodobého a intenzivního vztahu ve smyslu dlouholetého manželství či rodiny s dětmi. To však není dle žalovaného stěžovatelův případ, protože se svou přítelkyní ani nežil ve společné domácnosti. Krom toho žalovaný uvedl, že nic nebrání tomu, aby přítelkyně odjela se stěžovatelem na Ukrajinu. Vzhledem k tomu, že žalovaný nenalezl v žádosti stěžovatele žádné relevantní důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107 (dostupné na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany může být zamítnuta podle § 16 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná jen tehdy, pokud nepřichází v úvahu udělení žádné z forem mezinárodní ochrany zakotvených v tomto zákoně. Tento závěr musí být zároveň správním orgánem odůvodněn. Krajský soud k tomuto poznamenal, že takový postup je ale možné uplatnit jen tehdy, pokud žadatel uvede nějaká relevantní tvrzení z pohledu výše uvedených ustanovení. Správní orgán je z moci úřední povinen posoudit pouze okolnosti, které by mohly vést v případě navrácení žadatele do země původu k porušení obecné zásady mezinárodního práva *non refoulement* (principu nenavracení). Procesní postup žalovaného, kdy tento posuzoval splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, přestože žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou, považoval krajský soud na základě výše uvedeného za správný. K žalobní námitce stěžovatele, že v řízení před správním orgánem uplatnil relevantní důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, krajský soud uvedl, že v dané věci identifikoval dvě skupiny okolností, které by potenciálně mohly být relevantní z pohledu řízení o udělení mezinárodní ochrany. V prvé řadě se jednalo o skutečnost, že stěžovatel byl dle svých tvrzení pronásledován soukromými osobami, což může být za situace, kdy stát původu systematicky selhává při poskytování ochrany proti takovému pronásledování, relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud je však žadatel schopen se pronásledování vyhnout přesídlením v rámci zemi původu, což nastalo v tomto případě, udělení mezinárodní ochrany nepřichází v úvahu. Z toho důvodu již nebylo dle krajského

soudu nutné zabývat se tím, nakolik jsou státní orgány v zemi původu zkorumpované a jestli by byly schopny stěžovateli v jeho situaci pomoci či nikoliv. Druhou skutečností, která by mohla vést k udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, byl tvrzený zásah do práva na rodinný a soukromý život stěžovatele podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V tomto ohledu krajský soud dovodil s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, že aby se tento důvod stal relevantním z pohledu udělení mezinárodní ochrany, musely by nabýt rodinné svazky v České republice dostatečné intenzity. Vztah k přítelkyni, s níž stěžovatel doposud nežil ve společné domácnosti, ani jeho vztah k bratru či sestřenicím však takové intenzity nedosahovaly. Z toho důvodu nenalezl krajský soud pochybení na straně žalovaného ani v tomto ohledu.

V podané kasační stížnosti ze dne 23. 1. 2012 stěžovatel namítl kasační důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) a nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Konkrétně stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný porušil § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř."), protože nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neshromáždil dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí. Stěžovatel upozornil na to, že žalovaný při rozhodování jeho věci vycházel pouze ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv na Ukrajině z roku 2009, aniž by přitom objasnil, co z této zprávy dovodil a jakým způsobem zjištěné skutečnosti při svém rozhodování v dané věci použil. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že důkazní břemeno v řízení o udělení mezinárodní ochrany neleží pouze na žadateli, ale vzhledem ke specifičnosti tohoto řízení spadá dílem i na příslušný správní orgán. Ten je proto povinen opatřit si takové podklady a informace, které mu umožní rozhodnout objektivně o tvrzeních žadatele, o jejichž pravdivosti vyvstala pochybnost. Dále žalovaný dle stěžovatele porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť je stěžovatel přesvědčen, že mu na základě těchto ustanovení z důvodů, které uvedl ve své žádosti, měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný dle stěžovatele v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč mu nebyl udělen azyl z humanitárních důvodů na základě § 14 zákona o azylu, a nevypořádal se adekvátně s otázkou udělení doplňkové ochrany stěžovateli podle § 14a zákona o azylu. V závěru kasační stížnosti pak stěžovatel uvedl, že nebyl žalovaným na konci správního řízení řádným způsobem vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému stěžovatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele ze dne 7. 2. 2012 uvedl, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu bylo vydáno v souladu s právními předpisy, neboť stěžovatel neuvedl žádný důvod relevantní z pohledu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační

stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval přípustností kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná ve smyslu ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Dále musel Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Zkoumal proto otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (přístupný na www.nssoud.cz), v němž byl podán výklad pojmu *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, o nějž se i nadále opírá rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu ve věcech mezinárodní ochrany. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Kasační stížnost je podle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dále shledána jako přijatelná v případě, že napadené rozhodnutí krajského soudu vykazuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení žadatele. Zásadní pochybení je dáno, pokud *krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu*, nebo pokud *krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva*. Jedná se však pouze o pochybení tak výrazné intenzity, že by v případě, pokud by k pochybení nedošlo, bylo věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje - v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Bylo tedy na stěžovateli, aby ve své kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě kterých by bylo možné posoudit jeho kasační stížnost jako přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. Stěžovatel však neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že podaná stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy, a ani z kasační stížnosti či soudního spisu nejsou takové skutečnosti zjevné. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze namítal pochybení krajského soudu i správního orgánu spočívající v nesprávném skutkovém i právním posouzení věci a nesprávném procesním postupu, jak je uvedeno výše, neuvedl však, v jakém ohledu jím vyřčené námitky přesahují jeho vlastní zájmy, že je nutné, aby byly soudem meritorně přezkoumány ve smyslu § 104a s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v dané věci neshledal, že by došlo ze strany krajského soudu či správního orgánu k pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního

postavení stěžovatele ve smyslu výše citovaného usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

V tomto smyslu Nejvyšší správní soud po důkladném zvážení všech konkrétních okolností případu usoudil, že z námitek stěžovatele, které uvedl ve své kasační stížnosti, mohly pouze dvě potenciálně znamenat pochybení takové intenzity, které by vedlo k zásahu do jeho hmotně-právního postavení.

Prvou z nich je námitka, že správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, proč neudělil stěžovateli azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107 (dostupné na www.nssoud.cz), konstatoval, že *zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.* Z toho vyplývá, že správní orgán je v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu povinen zdůvodnit, proč u žádné z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu neshledal, že má být žadateli udělena. To platí i pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dal za pravdu stěžovateli, neboť napadené rozhodnutí skutečně neobsahuje zdůvodnění, proč nebyl azyl z humanitárních důvodů stěžovateli udělen. Nicméně k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že aby mohla být kasační stížnost přijatelná z důvodu pochybení krajského soudu tak zásadního charakteru, které by mělo dopad do hmotně-právního postavení žadatele, muselo by se jednat o pochybení takové intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39). Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v tomto případě neshledal. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 (dostupné na www.nssoud.cz), smyslem institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, kdy sice není možné udělit žadateli azyl podle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale přesto by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. Míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle, který plyne pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které nelze považovat za „důvody hodné zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu. Jedná se např. o nemožnost splácet dluhy vůči soukromým osobám v zemi původu, neplodnost nebo skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu (srv. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 31/2003, rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 4 Azs 27/2003 a rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 7 Azs 3/2003, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou naopak zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srv. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, dostupný na www.nssoud.cz). Ze skutečností uvedených v žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že hlavním důvodem jejího podání bylo pronásledování soukromými osobami z důvodu dluhu vůči těmto osobám a dále touha stěžovatele budovat v České republice rodinný život a oženit se. Na základě výše uvedeného tyto důvody zcela zjevně patří mezi důvody,

které nelze považovat za „důvody hodné zvláštního zřetele“ pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Ze spisu současně není zřejmé, že by stěžovatel uplatňoval i jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, než důvody již výše uvedené. Z toho důvodu lze mít za to, že by ani odůvodnění správního orgánu, proč nebyl stěžovateli azyl z humanitárních důvodů udělen, nezměnilo napadené rozhodnutí ve prospěch stěžovatele. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani toto pochybení správního orgánu a potažmo i krajského soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

Druhým stěžovatelem namítaným pochybením, které by mohlo eventuelně dosáhnout takové intenzity, jež by měla vliv na hmotně-právní postavení stěžovatele, je skutečnost, že správní orgán v napadeném rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní závěry vyvodil ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010 a z aktuálních informací obsažených v databázi ČTK a jakým způsobem tyto závěry vyhodnotil ve vztahu k napadenému rozhodnutí. I v tomto případě však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i kdyby odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahovalo konkrétnější a podrobnější vyhodnocení výše uvedených podkladů rozhodnutí, nevedlo by to k odlišnému rozhodnutí ve věci samé. Jak je již konstatováno výše, stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu a zároveň nepřicházelo v úvahu ani udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, protože se stěžovateli podařila dlouhodobě vyřešit problémy s pronásledováním soukromými osoba přesídlením v rámci země původu, ani udělení humanitárního azylu z důvodů uvedených v předchozím odstavci. Na tyto závěry by tedy podrobnější objasnění úvah a závěrů správního orgánu z výše uvedených podkladů napadeného rozhodnutí nemělo takový vliv, který by mohl způsobit změnu napadeného rozhodnutí ve prospěch stěžovatele, a tedy znamenat dopad do hmotně-právního postavení žadatele zásadního charakteru. Ani z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost za přijatelnou podle § 104a s. ř. s.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany nikterak neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Stěžovatel byl v zemi původu pronásledován soukromými osobami z důvodu dluhů jeho otce, které nyní tyto osoby vymáhaly na stěžovateli a jeho rodině. Stěžovatel byl proto nucen trvale opustit své rodiště a odstěhovat se nejprve do Kyjeva, a následně na Krym a na Jaltu. Z výpovědí stěžovatele a jeho podání současně vyplývá, že se mu podařilo přesídlením problémy s pronásledovateli vyřešit. Pronásledování z důvodu vymáhání dluhu nespadá mezi důvody, které by byly relevantní z hlediska udělení azylu podle § 12 ani § 13 zákona o azylu. Pronásledování soukromými osobami by mohlo být, jak již uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, významné z pohledu udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Avšak vzhledem k tomu, že se stěžovateli podařilo jeho problémy dlouhodobě vyřešit přesídlením v rámci země původu, nepřipadalo ani udělení doplňkové ochrany v tomto případě v úvahu. Z toho důvodu nebylo ani nutné dále zkoumat, zda byl stát původu schopen dostatečně chránit práva stěžovatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, dostupné na www.nssoud.cz). V žalobě stěžovatel namítal, že neudělení mezinárodní ochrany způsobilo zásah do jeho rodinného a soukromého života, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka již nebyla stěžovatelem v řízení před Nejvyšším správním soudem

namítnuta a soud současně neshledal, že by v tomto případě nastal některý z důvodů uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s., pro které by byl povinen přezkoumat námitku z úřední povinnosti.

Posouzením obdobných případů se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, www.nssoud.cz. K námitce stěžovatele týkající se zjišťování skutkového stavu věci pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, v němž soud uvedl, že „*správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené...*“. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že břemeno tvrzení v řízení o azylu stíhá žadatele o azyl: „Pokud je nesporné, *že stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 či 14a zákona o azylu, žalovaný se nemusí dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat*“. Uváděné právní otázky vyplývající ze skutkového stavu tohoto případu jsou již dostatečně řešeny ustálenou a bezrozpornou judikaturou a Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by bylo vhodné nebo potřebné učinit judikaturní odklon či zaujmout právní názor odlišný od právního názoru již dříve tímto soudem vyřčeného.

Ke jmenovité stěžovatelově námitce, že se žalovaný adekvátně nevypořádal s otázkou udělení doplňkové ochrany stěžovateli podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že s tímto nemůže souhlasit. Této otázce se žalovaný věnoval adekvátně na str. 4 svého rozhodnutí, kde posoudil význam a důvodnost skutečností uváděných stěžovatelem, přičemž dospěl k závěru, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu. S tím se ztotožnil i krajský soud, který se danou otázkou rovněž zabýval. Nejvyšší správní soud k tomuto poznamenává, že rovněž těmto otázkám již věnoval značnou pozornost ve své judikatuře. Vedle již citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, podle něhož lze žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i s ohledem na § 13, § 14 a § 14b, lze dále mj. poukázat i na návazné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84. Podle tohoto usnesení *by soud nemohl přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. ..... Nemá-li však soud poznatky podporující závěr, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo nezbytné poskytnout cizinci doplňkovou ochranu, neboť k tomu byly důvody plynoucí ze zásady non-refoulement, která již nemůže být zajištěna v jiném řízení, pak by nad rámec žalobních bodů bylo možné napadený rozsudek zrušit jen pokud by byla zjištěna nicotnost rozhodnutí, nebo jeho nepřezkoumatelnost znemožňující přezkoumání v mezích žalobních bodů.* V dané věci se však o takové případy nejednalo.

Pokud stěžovatel namítá, že nebyl žalovaným na konci správního řízení řádným způsobem vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto námitku stěžovatel blíže nekonkretizuje, ani z obsahu správního spisu není odvoditelné, kam stěžovatel míří, přičemž navíc je třeba poznamenat, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě a je tak ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. mít za nepřípustnou.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem (§ 104a s. ř. s.), a ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Proto stěžovatelovu kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 2.100 Kč za úkon (převzetí a příprava zastoupení - 4. 4. 2012, doplnění kasační stížnosti - 12. 4. 2012) a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky za oba výše uvedené úkony právní služby. Ustanovený zástupce podáním ze dne 23. 5. 2012 soudu oznámil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, což doložil kopií osvědčení o registraci k placení této daně. Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 5.760 Kč (včetně částky DPH ve výši 960 Kč). Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu